

1) Paa mindre gaarnder eller husmannsplasser brukes det aa bære inn høyet i kauge (börband, börband), dersom der ikke erhöve til aa laane hest. ~~aa~~ slaa i utmarken er for det neste gaatt av bruk, for arbidspaisene er for store. Utmarkslaatten er gaatt av bruk ^{idag gonne tid} til höyset forskjellige tider. Somr middeltid för muligens sätter 30 aar. Lomaa-brükere og husmenn bruker den kildde ynna höy som er slaatt i utmarka bær inn i höybuu eller sattes i stak og bringes heim paa vinturför på kjelke eller ved laant hest.

2) Til stakken eller höybuu bær det i börband eller ^{paa}baare, liksom aa til huse eller törlaplass; de andre nye transportmaater er ukjente her.

Börbandet bær som regel over hodet. Somr steds bær bæreren paa sig bæreren alene, andre steds ^{har} han hjelp som da staar bak bæreren.

Barn og kvinner er som regel fritatt for höy-bæring. Skal höyet fraktes over bratte stam, pakkes det i store søkker bundet av grov snerling (hampsnöre) I gamle dager var søkkerne eller sigende bundet av bjerkvie. Det kaldtes aa rulle höyet, naar det transportertes paa denne maate. I de siste fjrtiaaane er denne höyfrakting avløst a löypushongen. Kjeper er ukjent her. Tublibaar brukes ikke til höyfrakting.

Høybaaren dannes av to 2.5 m lange snorer stinger som er fult sammen med to 1 m lange tvære. Mellom disse og de lange stingerne spinnus no et rull stormarkit nett av grov hampstrad (tidligere av

byrkerivier. Hitt paa beordrene er festet
 2 m langt tau; det ene ender i en løkke
 og naar baaren er paalesset, legges tauene
 over høyet, enden av det ene tau slykkes
 inn i løkken paa det annet og no senere
 (gjøres) lasset fast og frakten begynner idet 2 mann
 tar baaren mellom sig og bærer høyet
 eller grasset til bestemmelstedet.

De andre under punkt 2 nevnte trans-
 portmidler er ukjente her paa skattene.

- 3) Fra utmarka kjøres høyet him paa vinterfærde
- 4) I gamle dager kjøres høyet inn paa høyslæder
 I de senere aar kjøres det inn paa høyvogn
 (langvogn) Høyslædene var et par meter
 lange og borkimot en meter bred. Meiene
 hadde ikke skoring. Slædene til vinterbruk
 var forsynet med skoring. Langvognen
 eller høyvognen var forsynet med armer
 som karyol eller skydvogn. Ordet slæde brukes
 ikke om andre kjøredrøinger enn de som
 er forsynet med meier. Høyslæde er
 er ukjent her. Her var ingen regler
 for hvor man hadde lov aa kjøre med
 vogn eller slæde. I førstningen brukte
 de aa feste høylasset paa vognna med høy-
 saang, no brukes gimmer paa vognna.

Langvogna bruktes baade til almindelig
 gaardsarbeide og til aa kjøre høy og korn.
 Hvor meget høy der gaar i et lass er
 avhengig av Hestens kraft og av meiens
 beskaffenhet (huldring og fasthet). Her var
 ingen regler for størrelsen av siste lasset,
 heller ikke om aa legge igjen høy.

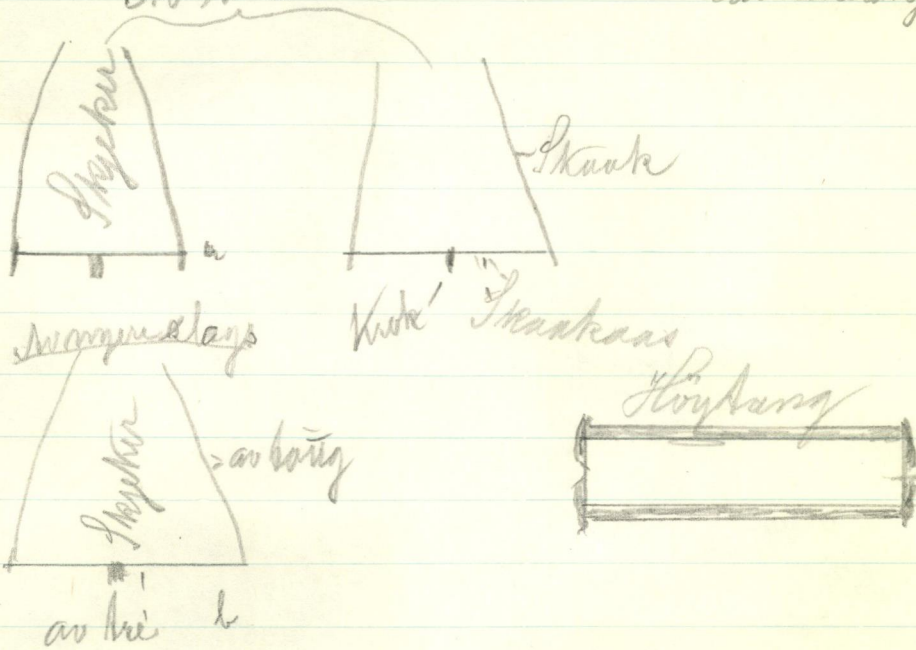
Høysaanga bruktes til aa holde lasset fast samvnt

3

Fortsatt fra side 2. (Side 3.)

paa høystøden som paa høyvogna. Det er en lang rektangulær ramme ^{ca. 2 1/2 m lang} laget av 2 tykke smale bord som langsider og 2 runde ca. 3 ems tykke og 1/2 m, lange tværstykker. Gjennom tværstykkene er dannet 2 huller til aa feste langsidenes under i. Paa hver ende av støden og vognen er det festet et 2 m. langt solid kamptang (tangbandet) som blir stikket rundt tværbreet i høytangen og saa halte man ved hjelp av tangen høytangen saa nær støden eller vognen som mulig. Dette kaldtes aa gjøte (gjøre) lasset. (Her ute ute i kyststrøket brukes blot l, inne i fjordene oftest r i stedet) Koen bestemt størrelse av høystakken var her ikke, men de søkte alltid aa ta et stejn paa hvor mange lass den inneholdt, for ikke aa bli mødt til aa kjøre med halvt lass siste venden. Et vinterlass regnet de for aa veie 180 kg. og 10 vinterlass holdtes for aa vare tilstrækkelig vinterfor til en koe (eit kjoer). Sommerlasset (paa slade) var mindre enn vinterlasset. Men siden høyvognen kom i bruk, og særlig etter at man tok til aa bruke glassvar grimmer paa den, er ikke vognlasset kjørge enn vinterlasset paa slade. Her er aldri brukt mere enn en hest for høystøden. Hadde en flere hester, kjørte man med flere støder. Høyet av fellesvoller bli delt i høyer, men her galt det aa ha kraftige korer til aa bære. Dette foite ofte til innrygner. Høyet bli kjørt him nær føret var høvelig eller jul. Kunde flere bruke samme kjørvei, saa ble kjøresiden bestemt ved overenskomst. Det samme var ogsaa tilfellet naar det galt høykjøring. Høykjøringen om vinteren foregik med slade.

Førstillingen af slade er den samme som af plog og harv. I gamle dage var den av bare træ (med en punktet af aa brøke i slæden, plojen eller harven) og kaldtes stejetur. Høyslade og Høyplog var ligheder.

NORSK ETNOLOGISK GRANSKING
 adr. NORSK FOLKEMUSEUM 282
 BYGDØY